

BÜYÜK SERMAYE DOYMUYOR

Tek bir gün geçmiyor ki, dünyanın her hangi bir ülkesinden işçi ve emekçi kitlelere yönelik ekonomik ve politik saldırı haberi gelmesin. Örneğin son günlerde gelen bazı haberlere bir göz attığımızda karşılaştığımız tablo şöyle; GM tekeline bağlı Opel, Almanya'daki fabrikalarında 8 bine yakın işçinin işine son vereceğini açıkladı. İsviçre emeklilik haklarında kısıtlama yapmak için yeni bir referanduma hazırlanıyor. Türkiye'de Başbakan Erdoğan Tekel işçilerinin kazanılmış haklarının ellerinden alınması konusunda hükümetin kararlı olduğunu ifade ediyor. Depremle yerle bir olan Haiti halkı uluslararası yardım beklerken 15 bin amerikan askeri işgal gücü gibi geldi ve sayılarının artması söz konusu! Vb. vb.

İşçi sınıfının ve emekçi halkların haklarına saldırı söz konusu olduğunda, tekerci büyük sermayenin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, hükümetler o adımları pervasızca atmaya koyuluyorlar. İşçi ve emekçi mücadeleleri bu saldırıları zaman zaman durdursa, bir süreliğine geriye atsa da, işçi ve emekçilerin hareketleri biraz gerilediğinde tekerci sermayenin ve onun hükümetlerinin saldırıları kaldığı yerden yeniden başlıyor. İşçi ve emekçilerin taleplerinin karşılanmaması için her türlü gerekçe öne sürülürken, tekellere sadece son krizde aktarılan kaynaklar neredeyse 25 milyar doları aşmış durumda.

Bu paralar ve devletlerin bu tekellerin yükümlülüklerini üstlenmeleri, onların "sağlamlığı" konusunda güvenceler verme yoluyla yapıldı. İşçi ve emekçilerin sırtından tekellerin borçları üstlenildi, kasalarına "taze para" konuldu. Ancak bütün bu tedbirlerin sonu gelmiyor. Büyük sermaye adeta dipsiz bir kuyu gibi. İçine ne atılırsa onu yutup kaybediyor, daha fazlasını talep ediyor. Daha fazlasını talep etmesi ise, işçi ve emekçilerin sosyal haklarından daha fazla kesinti, ücretlerinde sürekli düşmeler, emekçi sınıfların mücadelelerini engellemek için politik yaşamın sürekli gericileştirilmesi anlamına geliyor.

Son yıllarda özellikle Avrupa'nın değişik ülkelerinde ve İsviçre'de yabancılar, özellikle de müslümanlar, ülkelerin politik yaşamını gericileştirmek, emekçi haklarına saldırmak için malzeme olarak kullanılıyorlar. Görünüşte bir terör korkuluğu sallanıyor, İsviçre'de yaşandığı gibi minare referandumları vb yapılıyor, politik ortam gerginleştirilip, gericileştirilerek genel olarak emekçilerin haklarına saldırılıyor. Dün minare referandumun yapılmasının ardından, bugün emeklilik haklarının kısıtlanması için referandumun gündeme getirilmesi kesinlikle tesadüf değil. Bu ikisi arasında çok sıkı bir ilişki var.

Burada, ya da bir başka ülkede, yabancılar, müslümanlar vb. hedefe konularak, yerli halk arasında gericilik ve hoşgörüsüzlük yaygınlaştırılarak, bir bütün olarak politik yaşam gericileştiriliyor, ama bunun faturası sosyal ve ekonomik hakların gaspı şeklinde yerli halka, her ulustan ve dinden işçi ve emekçiye de çıkarılıyor. Yani büyük sermaye ve onun çıkarlarını savunan hükümetler, birbiri ile ilişkisizmiş gibi görünen alanlarda bir dizi saldırıyı gündeme getiriyorlar ve bunun sonucunda yaşam ve çalışma koşulları sürekli olarak kötüleşiyor.

Yaşananlar açıkça ortaya koyuyor ki, büyük sermayenin saldırısının bir sınırı bulunmuyor. Sosyal hakların bütünüyle ortadan kaldırılması, ücretlerin sınırsızca düşürülmesi, sağlığın ve eğitimin bütünüyle kişilerin sırtına yıkılması, yaşama ilişkin tüm güvencelerin ortadan kaldırılması ve kazanılmış hakların gaspı gibi hedefler, büyük sermayenin nihai olarak varmak istediği hedefler. Büyük sermaye ve hükümetler gaspedilen her haktan sonra, diğer bir hakkı gaspetmeyi gündemlerine alıyorlar ve bu saldırıyı başlatıyorlar. Büyük sermayenin istediği bütünüyle dikensiz bir gül bahçesi. İşçi ve emekçiler en kötü koşullarda çalışmalı, yaşama ve geleceğe ilişkin en küçük bir hakları dahi olmamalıdır.

Ama işçi ve emekçiler için bütün bunlar kader değildir. Dünyanın çeşitli ülkelerinden işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırı haberleri gelirken, aynı zamanda işçi ve emekçilerin mücadele haberleri de geliyor. İşçi ve emekçiler, büyük sermayenin ve onların hükümetlerinin saldırılarının karşısına daha örgütlü ve dirençli çıkmanın adımlarını atıyorlar, mücadelelerini geliştirmeye çalışıyorlar. Bu mücadele gösteriyor ki, işçilerin sermayeye karşı mücadelesi, uzlaşmacı ve sermayenin çıkarlarını gözeten sendika yönetimlerine karşı mücadelesini de zorunlu kılıyor, yeni bir sendikal anlayış geliştirme çabasından ayrı düşünülüyor. Saldırı ve mücadele, birlikte, aynı sürecin ürünü olarak yükseliyor. Sonuçta kazananların işçi ve emekçiler olacağından hiç kuşku duymamak gerekiyor.